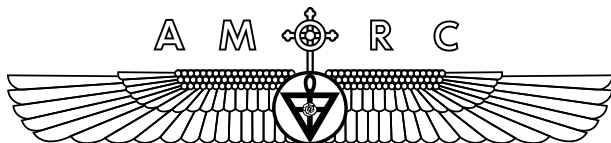

MANIFEST

Nová chymická svatba
Christiana Rosenkreuze
1616–2016

Cosmica lex successit!

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFEST

1616–2016

**Nová chymická svatba
Christiana Rosenkreuze**

První vydání: leden 2016
Všechna práva vyhrazena

MANIFEST

Dříve než začnete číst, rád bych se vám jako autor tohoto manifestu představil. V minulosti jsem vystupoval pod jménem Christian Rosenkreuz, mytický zakladatel Řádu Růže a Kříže, tajného společenství, jehož vznik datují historikové esoteriky někdy do počátku 17. století, ale jehož tradice je mnohem starší, neboť sahá až ke školám mystérií starověkého Egypta.

V textu „Fama Fraternitatis“ vydaném v roce 1614 je podrobně popsáno, proč a jak jsem nejprve procestoval celý svět, abych dal dohromady největší vzdělance své doby, a nakonec založil Řád Růže a Kříže. Ten zpočátku tvořilo jen několik členů, kteří se zabývali hermetismem, alchymí a kabalou, ale postupně se rozrůstal a přetrvával až do dnešních dnů. Já jako jeho zakladatel jsem nad ním po celou dobu držel ochrannou ruku, někdy ze spirituální roviny, jindy jako člověk inkarnovaný zde na zemi.

Druhý manifest byl vydán hned rok poté, v roce 1615, pod názvem „Confessio Fraternitatis“. Jen ve stručnosti bych k němu řekl, že je pokračováním prvního a doplňuje jej o konkrétní pravidla fungování rosekruciánského bratrstva, jak jsem je dodatečně sepsal. Obsahuje také důležitá sdělení týkající se tzv. Knihy světa („Liber Mundi“), pravého smyslu alchymie a vědění, jež mají lidé Růže a Kříže k dispozici proto, aby mohli napomáhat spirituální obrodě lidstva.

V roce 1616 doplnil řadu třetí manifest. Zcela odlišným stylem popisuje sen, který jsem měl v době, kdy jsem založil Řád Růže a Kříže. Absolvoval jsem v něm sedmidenní iniciační cestu, v jejímž závěru jsem byl pozván na svatbu jistého krále a královny, která se konala na jakémsi tajemném zámku. Tento alegorický sen plný odkazů na alchymii má množství různých výkladů, některé jsou výmluvné a inspirativní, jiné fantaskní až absurdní.

R+C

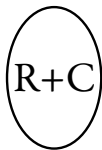
V současném životě jsem se narodil 13. prosince 1982 v Paříži, ve městě Světla, kde o sobě rosekruciáni dali vědět již v roce 1623, když po celém městě vylepili plakáty s tímto textem:

My, vyslanci Nejvyššího kolegia Růže a Kříže, jsme viditelně i neviditelně přítomni v tomto městě z milosti Nejvyššího, k němuž se obracejí srdce všech spravedlivých. Bez knih a písma lidem pomáháme poznat a naučit se všemožné jazyky krajů, v nichž chceme být, abychom svým bližním pomohli najít cestu ven ze smrtelného omylu.

Chce-li nás kdo spatřit z pouhé zvědavosti, nikdy s námi mluvit nebude, avšak má-li skutečnou vůli vstoupit do řad našeho bratrstva, pak mu my, kteří dokážeme soudit myšlenky, ukážeme pravdu svých slibů; nezáleží na tom, zda a kde v tomto městě skutečně přebýváme, neboť myšlenky a pravá vůle čtenáře nás přivedou k němu a jeho k nám.

Protože chci zůstat v anonymitě, nepovím vám, kde bydlím, ani co dělám, ani nic jiného, co by vám mohlo pomoci mne najít. Jak káže pravidlo, které jsem společně s našimi bratry kdysi dávno stanovil, musím zůstat „neviditelným“. Možná se jednoho dne setkáme, budu to však já, kdo přijde za vámi. Vězte ale, že má oddanost Růži a Kříži je absolutní a že je a zůstane mou spirituální cestou až do chvíle, kdy dosáhnu konečného a definitivního splnutí s Universální duší.

Věřte nebo ne: nikdy bych si nedal tu práci psát těchto pár stránek, kdybych necítil naléhavou potřebu to udělat, a to díky snu, který jsem měl v noci 20. března 2015, v první jarní den, a který byl tak silný, že se s vámi o něj musím podělit. Posudte sami: po večerní meditaci nad uplynulým dnem, který byl, jak se mi zdálo, velmi konstruktivní, jsem si šel lehnout a usnul jsem. V nejhlubším spánku jsem najednou viděl sám sebe uvnitř

skleněného vejce — bylo asi tři metry vysoké a jeho stěny byly silné několik centimetrů. Bylo dokonale průhledné a symetrické, nádherně pravidelné a krásné. Stál jsem v jeho středu, jako bych levitoval, a cítil jsem se výjimečně dobře.

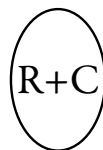
Když pominulo prvotní překvapení, pozorně jsem si vejce prohlédl. V jeho horní části jsem náhle spatřil na jeho povrchu v pravidelných rozestupech vyryté symboly soli, rtuti a síry: \ominus ♀ \triangle . Byly umístěny tak, že jejich spojením by vznikl imaginární trojúhelník.

V polovině výšky vejce jsem rozeznal symboly země, vzduchu, vody a ohně: ∇ \triangle ∇ \triangle . Byly po obvodu rozmístěny tak, že tvořily neviditelný čtverec.

V dolní části vejce pak byla po obvodu opět ve stejných rozestupech vyryta hebrejská písmena alef, mem a šin: \aleph \aleph \aleph . Také tyto znaky bylo možné spojit do imaginárního trojúhelníku.

Všiml jsem si také, že na samé vrchní špičce vejce bylo znázornění Slunce a na té dolní symbol Měsíce.

Po mé levé ruce byl shora dolů nápis *Ad Rosam per Crucem* a po mé pravé ruce zdola nahoru nápis *Ad Crucem per Rosam*. To vše dohromady představovalo esoterickou formuli, kterou rosekruciáni velmi dobře znají, ale o níž zde nyní nechci dopodrobna hovořit...

První etapa

Lunae auspiciis...

Náhle se vejce začalo velmi pomalu zvedat, stoupalo vzhůru, až se v určité chvíli nakonec zastavilo. Nevím, jak dlouho to stoupání trvalo, ale cítil jsem, jako bych byl na cestě do jiné dimenze. Tento můj pocit se potvrdil, když jsem se rozhlédl prostorem, který mě obklopoval, a spatřil jsem planetu Zemi. Byl to nádherný a neobvyklý pohled, v tu chvíli jsem lépe pochopil, proč ji nazýváme „modrou planetou“ a proč na ni astronauti ze svých vesmírných stanic a lodí vždy hledí s takovým úžasem a již nepochybují o tom, že Bůh skutečně existuje. Byl jsem ponořen do svého rozjímání, když tu jsem náhle uslyšel tichý hlas přicházející ke mně z vesmíru:

„Podívej se na velké dílo Měsíce: lidstvo, jehož jsi součástí, znovu navázalo spojení s přírodou a žije s ní v dokonalé harmonii. Lidé konečně pochopili, že planeta, na níž mají tu výsadu žít, je jejich matka a že zvířata, která na nejvyšší míru respektují a milují, jsou jejich bratři. Co víc, vědí, že všichni tvorové, kteří zde žijí, jsou nástroji Universální duše a že každý se na své úrovni a svým způsobem účastní Kosmické evoluce.“

Snažil jsem se zjistit, odkud onen hlas přichází, a nedaleko jsem spatřil jakousi zamlženou siluetu se stříbřitým nádechem, která byla obrácená ke mně. Zvědavý a zároveň fascinovaný svým viděním jsem přemýšlel, jaký to má smysl v souvislosti s idylickým obrazem, který jsem měl před očima, když tu se náhle vejce, v němž jsem stále levitoval, znovu dalo do pohybu směrem vzhůru.

... Cosmica lex successit!

Druhá etapa

Martiis auspiciis...

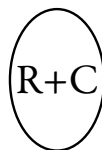

Opět nevím, jak dlouho to mohlo trvat, než se vejce znovu zastavilo. Mým očím se naskytl stejně fascinující a inspirativní pohled jako před chvílí, ale tentokrát jsem měl ještě mnohem širší rozhled. Zatímco jsem si s pocitem hlubokého štěstí prohlížel planetu Zemi, zjevila se mi jiná nadpozemská silueta, která zářila červenými odstíny. Jemně, ale naléhavě se ke mně obrátila a řekla:

„Pohled' na velké dílo Martovo: v celém světě kvete hospodářství a pomáhá k blahobytu všem, kdo v něm žijí, společnost je mírumilovná a harmonická. Používá jednotnou měnu, všechny země spolupracují a jsou navzájem solidární. Neexistuje už chudoba a bída, neboť všichni mají, co potřebují k tomu, aby byli šťastní a mohli žít materiálně uspokojivý život.“

Díval jsem se na Zemi a naslouchal oné spirituální bytosti, jež ke mně promlouvala, a uvědomil jsem si, že sklo, z něhož bylo mé vejce, lehce zčervenalo, aniž by při tom ovšem jakkoli měnilo barvy toho, co jsem viděl venku. Všiml jsem si také, že vrstva skla okolo mne se poněkud ztenčila. Nemě jsem ale strach. Cítil jsem se nádherně a lehce.

... Cosmica lex successit!

Třetí etapa

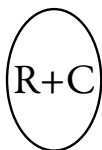
Mercurii auspiciis...

Když se vejce zastavilo potřetí, pohled, jenž se mi z tohoto „kosmického patra“ naskytl, i přes svou stále transcendentní krásu, ve mně vzbudil dojem světa trochu rušného, ale stále v něm převládal klid. Řekl bych, že jsem měl pocit jakéhosi neuspořádaného, ale přece jen řádu. Znovu se přede mnou objevila silueta, tentokrát s oranžovými odlesky, která mi sdělila toto:

„Pohled' na velké dílo Merkura: muži i ženy, kteří žijí na Zemi, se chovají jako občané světa, se vším, co z toho plyne pozitivního v jejich vzájemných vztazích: spolupráce, sdílení, solidarita, bratrství... Je zde celosvětová vláda, která nikterak nenahrazuje vlády jednotlivých národů, nýbrž je zárukou jejich svrchovanosti a napomáhá jejich vzájemným kontaktům. Globalizace, již se mnozí dlouho obávali a kritizovali ji, je nyní nástrojem jednoty, vzájemného porozumění a společenského pokroku ve prospěch všech.“

V tu chvíli jsem již tušil, že toto zvláštní stoupání bude pokračovat a že mou duši potěší dalšími nádhernými vidinami, jen jsem stále nevěděl, kam až mne zavede. Se zvědavostí a důvěrou jsem se tedy nechal unášet do další etapy a přitom jsem nespouštěl oči ze Země, o níž jsem dost dobře nevěděl, zda je skutečná, či nikoli.

... Cosmica lex successit!

Čtvrtá etapa

Jovis auspiciis...

4

Než se vejce, jehož stěny se stále ztenčovaly a červeň byla stále sytější, dalo znovu do stoupání, ještě se zhouplo a svise se otočilo kolem své osy tak, že jeho vršek byl najednou dole a naopak. Zvláštní bylo, nevím, jakým zázrakem se to stalo, že se to mého těla nijak nedotklo. Zůstal jsem ve stejné poloze, stále ve stavu levitace, hlavou vzhůru.

Měl jsem pocit, že tato etapa mého stoupání byla mnohem kratší než ty předchozí, jako kdyby mne spíš cosi teleportovalo. Rozhled, který jsem měl, se ještě rozšířil a Zemi jsem viděl z většího odstupu. To, co v tu chvíli vnímala má duše, se dá jen těžko popsat. Stejně jako předtím jsem spatřil nadpozemskou siluetu. Modravá zář, která z ní vycházela, takřka splývala s hvězdnou modří, která mě ze všech stran obklopovala. Řekla mi toto:

„Pohled' na velké dílo Jupitera: všechny státy i celý svět mají moudrou vládu, mezilidské vztahy jsou založeny na důvěře a vzájemné úctě. Jsou pryč ty časy, kdy politika byla předpojatá a elitářská. Jak vidíš, je teď těsně propojená s filosofií a jejím jediným cílem je uspokojovat potřeby a spravedlivé touhy všech občanů bez rozdílu.“

... Cosmica lex successit!

Pátá etapa

Veneriis auspiciis...

Znovu se dostavil pocit, že jsem teleportován, až do chvíle, než se vejce opět zastavilo. Jeho stěny se nadále ztenčovaly, až jsem měl dojem, že sklo začíná krystalizovat. I jeho červená barva byla stále sytější. Nejenže nijak nenarušovala můj výhled ven na vše, co mě obklopovalo, ale naopak mi vše její optikou připadalo ještě vznešenější.

Náhle mi přišla na mysl vzpomínka na chvíli, kdy jsem během pátého dne „Chymické svatby“ měl tu čest a privilegium spatřit Venuši, spící hlubokým spánkem na velkém loži s baldachýnem. Když jsem uviděl nadpozemskou siluetu, která mě přišla oslovit, pochopil jsem, proč se mi ta vzpomínka vrátila. Tam, kde jsem byl, mi její smaragdově zelená zář připomněla polární záři, která barví zemské póly svým zvláštním světlem. Dívala se na mne a řekla:

„Pohled' na velké dílo Venušino: na planetě, na níž ses už tak dávno narodil, konečně zavládl mír. Používání zbraní je zakázáno, a to platí i pro státy. Samotné pomyslení na válku občany pobouří, a to jak mezi těmi, kdo vládnou, tak mezi těmi, komu vládnou. Bratrství mezi jednotlivci i mezi národy už není utopií; je to ideál, který si každý pěstuje v sobě a je jím naplněn každodenní život všech lidí. Lidstvo konečně žije v duchu Universální lásky.“

... Cosmica lex successit!

Šestá etapa

Saturni auspiciis...

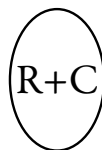

Rád bych tam zůstal déle, ale vejce se dalo znovu do pohybu. Vyzařovala z něj jakási silná vůle, záměr, který jsem cítil, i když jsem mu nerozuměl. Sklo bylo už tak tenké, že jsem měl dojem, že skrze něj můžu prostrčit prst, ale neudělal jsem to ze strachu, že se sklo rozbije. Spíše jsem se snažil uhádnout, co mé srdce, ducha i duši potěší tentokrát.

Když se vejce zastavilo, znovu jsem užasl nad vši krásou a čistotou, kterou jsem spatřil. Čím déle jsem se díval na Zemi, tím více jsem měl pocit, že s ní tvořím jednotu, stejně jako s celým lidstvem. Znovu ke mně přišla nadpozemská silueta. Třebaže byla na pohled velmi tmná, vyzařovalo z ní světlo, díky němuž jsem ji dobře viděl. Řekla mi:

„Pohled' na velké dílo Saturnovo: věda hájí skutečné zájmy lidstva a má respekt k přírodě. Jejím jediným zájmem je přinášet dobro všem lidem, zlepšovat jejich životní podmínky a rozšiřovat jejich poznání, či přesněji řečeno jejich vědění. Jinými slovy, konečně je hluboce humanistickou a směřuje skutečně ke štěstí všech.“

... Cosmica lex successit!

Sedmá etapa

Solis auspiciis...

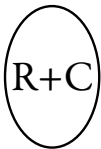

Ze zkušenosti jsem věděl, že mystický sen, což tento zcela jistě byl, se většinou odehrává podle jistého posvátného řádu, který je založen na synchronicitě, na vědě o číslech a zákonu souvztažnosti. Spíše rozum než intuice mě tedy vedl k myšlence, že toto nebeské stoupání, jež jsem s takovou zvědavostí a štěstím právě prožíval, ukončí sedmá a poslední etapa. Proto když vejce začalo znovu stoupat, pocítil jsem cosi jako smutek při pomýšlení, že pak už budu jen klesat dolů a vrátím se do světa, který jsem nechal za sebou. Ten smutek mě doprovázel až k tomu, o čem jsem se domníval, že je to poslední zastávka.

A skutečně, vejce, v němž jsem stále byl, se pomalu zastavilo. Jeho sklo bylo už tak tenké, že jsem jej dokázal rozpoznat jen díky jeho zbarvení, jež bylo velmi sytě červené. Stále jsem si nedokázal vysvětlit, jak je možné, že toto zbarvení, které během mého stoupání stále sílilo, propouští bez jakékoli změny vše, na co jsem se díval ven. Z té výšky, kde jsem byl, už Země nebyla ani vidět, tak zářivá byla aura, jež ji obklopovala.

Přistoupila ke mně nadpozemská silueta se zlatými odlesky a s onou charakteristickou jemností mi řekla:

„Pohled' na velké dílo Slunce: pobožnost definitivně ustoupila a byla nahrazena spiritualitou, založenou ne na víře, ale na poznání. Velká většina lidí bere jako samozřejmost existenci duše a vědí, že žijí na Zemi proto, aby ji učinili lepším místem k životu ve spolupráci s ostatními. Neuctívají už Boha Otce, Hospodina, Alláha, Bráhmou či kohokoli jiného, nýbrž se snaží pochopit

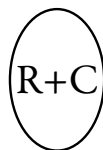

a respektovat božské zákony ve smyslu zákonů přírodních, universálních a spirituálních. Lidstvo je na dobré cestě k obrodě a ke skutečnému návratu k podstatě Boha.“

... *Cosmica lex successit!*

Slova „obroda“ a „návrat k podstatě Boha“ ve mně ještě doznívala, když jsem uviděl, jak se ke mně ze šesti stran vesmíru blíží oněch šest spirituálních bytostí, které ke mně promlouvaly v jednotlivých etapách mého nebeského stoupání. Utvořily kruh kolem té, jež ke mně právě hovořila, a společně devětkrát intonovaly zvuk OM, na tónu, který mi byl neznámý. Když jej intonovaly podeváté, všech sedm bytostí před mým užaslým zrakem splynulo v jedinou bílou hvězdu. Ta se pak ohromnou rychlostí rozlétla směrem k Zemi a rozplynula se ve světle, které z ní vyzářovalo.

Pár okamžiků nato jsem viděl, jak se z tohoto světla vynořuje mohutná okřídlená bytost. Jak se ke mně postupně blížila, už nebylo pochyb: byl to mytický pták fénix, kterého tak dobře znají alchymisté. Když jsem viděl, jak se ke mně blíží, v okamžiku jsem si vzpomněl na jednu rytinu, kterou jsem viděl pár dní předtím v „Knize tajných symbolů Růže a Kříže“, která poprvé vyšla tiskem v 18. století a kterou rosekručníci často využívají při meditacích. Jsou na ní dva dvouhlaví fénixové, jeden drží mezi svými zobáky Slunce a druhý Měsíc.

Nad sedmým nebem

Phoenicis auspicis...

Pozoroval jsem fénixe a myslel při tom na onu rytinu. Byl majestátní, okázale mával svými ohromnými perutěmi a jeho peří mělo stejnou barvu jako vejce, v němž jsem levitoval. Než jsem si to uvědomil, vejce zcela ztratilo svou hmotnou podobu a stalo se pouhou spirituální entitou. Osaměl jsem. Důsledek toho byl okamžitý: začal jsem závratnou rychlostí padat do prázdnoty, bylo mi jasné, že se roztrhám o zem a zahynu...

V několika sekundách mi před očima proběhly nejdůležitější okamžiky celého mého současného života, který právě končil, zvláště ty, jež měly spojitost s mou rosekruciánskou poutí, ale i ty, jež jsem prožil se svými blízkými, kteří mi v tomto životě tolik dobrého dali. Necítil jsem však ani strach ani lítost. Věděl jsem, že smrt není definitivní konec naší existence, ale jen přechod duše do spirituální roviny. Měl jsem sice pocit, že mám na tomto světě ještě spoustu věcí udělat, ale věděl jsem zároveň, že tyto své úkoly můžu splnit později, až se reinkaruji.

Těsně před nárazem na zem jsem cítil, že mě cosi zachytilo. Zvedl jsem zrak vzhůru a spatřil jsem fénixe, který mě lehce uchopil svými pařáty a zachránil mi tak život. Co víc, znovu se vznesl a vynesl mě tak ještě výš, až nad sedmé nebe, kde jsem původně byl. Z té výšky jsem viděl nejen celou Zemi, stále zahalenou zářivým světlem své aury, ale i další planety naší sluneční soustavy, od Merkuru, který byl nejmenší, až po největší Jupiter. Neviděl jsem je ale z pohledu astronoma, vnímal jsem spíše jejich skrytou, okultní energii, jež z nich vyzařovala, a lépe jsem v tu chvíli pochopil smysl a dosah všeho, co jsem viděl předtím.

Fénix se rozlétl směrem ke Slunci a nechal za sebou Zemi, která se podivuhodně rychle proměnila jen v malý zářivý bod ztracený ve vesmíru. I když jsme se ke Slunci blížili stále více,

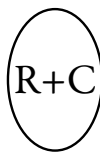
nedělalo mi problém se na něj dívat a jeho zář mne vůbec neoslepovala. Nijak mi nevadilo ani sílící teplo jeho paprsků. Měl jsem pocit, že se měním ve spirituální entitu, už jsem si ani neuvědomoval vlastní tělo a byl jsem jen duší v jejím nejčistším stavu. Ještě nikdy jsem necítil takovou svobodu, čistotu a klid.

Měl jsem velice jasný a intenzivní vnitřní pocit, že jsem připraven splynout se Sluncem. V tu chvíli jsem uslyšel podivně nádhernou hudbu. Ve srovnání s ní se i ty nejkrásnější symfonie, které znám, zdály být jen dětským broukáním. Musela to být ona pověstná „hudba sfér“, o níž hovořil nejmoudřejší z moudrých, Pýthagorás. Přišla mi na mysl poetická skladba, kterou znají všichni zasvěcení:

*Ut queant laxis
Resonare fibris
Mira gestorum
Famuli tuorum
Solve polluti
Labbii reatum
Sancte Ioannes.*

Ukolébán tímto monotónním zpěvem jsem se s důvěrou nechal zcela pohltit Sluncem. Naposledy jsem pohlédl fénixovi do očí a poděkoval mu, ani ne tak za to, že mi zachránil život, jako spíše za to, co jsem spolu s ním během chvíle prožil. V tom okamžiku jsem pocítil, že s ním splývám v jedno, že se má duše spojila s jeho a že zažívám „Chymickou svatbu“, po níž touží každý rosekrucián. Pak přišlo osvícení: ve vědomí jsem se vrátil až k samým počátkům Stvoření, byl jsem svědkem Velkého třesku, oné ohromné kosmické exploze, z níž vznikl vesmír, který se od té chvíle nepřestává rozpínat až k hranici neko-nečna.

Viděl jsem také, jak Bůh, nejvyšší Inteligence, Vědomí, absolutní a nadčasová Energie, vdechl utvářejícímu se vesmí-

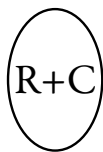
ru čistou a dokonalou duši a jak tato Universální duše dala život všem tvorům, kteří v něm po všechny věky žijí. Potvrdilo se mi tak vše, co jsem do té doby jen tušil, tedy že ve Stvoření existuje mnoho světů a ten náš je jen jedním z nich. Některé jsou vyspělejší, jiné méně.

Pak se mi jako ve zrychleném filmu před očima odvíjely všechny velké etapy, jež poznamenaly utváření Země, od chvíle, kdy byla jen žhavou koulí, až po vznik kontinentů, jak je známe dnes. Byl jsem svědkem toho, jak se na ní objevil život, od prvních tvorů vzniklých v mořích a oceánech, přes říši dinosaurů až po samotné lidstvo. Člověk zcela jistě netvoří v přírodě zvláštní říši, je výsledkem evolučního procesu, který probíhá už od prvních tvorů, kteří na naší planetě žili.

Před zraky mi proběhla celá historie lidstva, ve všech obdobích a ve všech koutech světa. V několika okamžicích jsem znovu viděl množství významných událostí; je zvláštní, že všechny byly pozitivní a konstruktivní, což mi připomnělo nádherné vize, které se mi zjevily před chvílí. Ta cesta v čase mi přinesla obrovský pocit štěstí a jen posílila důvěru, kterou jsem měl v člověka odedávna, neboť vím, že člověk je bytost božská a jeho duše je od základu dobrá.

Už jsem si myslel, že tato moje cesta končí, když tu jsem náhle spatřil sám sebe v době, kdy jsem se na Zemi objevil poprvé pod jménem Christian Rosenkreuz. S velkým dojetím jsem znovu prožíval svou iniciační cestu, která mě dovedla až k založení Řádu Růže a Kříže, a také chvíle, kdy jsem dával dohromady poznání, jež jsem spolu se svými bratry chtěl odkázat budoucím generacím. Znovu jsem prožíval zvláště období, kdy jsme pracovali na přepisu knihy „Liber Mundi“ a přidávali k ní i vlastní komentáře.

Už jsem se těšil na to, že uvidím „zvenčí“ i svou vlastní smrt, nebo lépe řečeno transici své duše, a také hrobku, kde odpočívá mé tehdejší tělo, když mne náhle vytrhlo ze spánku houkání alarmu auta. Byla ještě noc, ale už jsem neusnul. Musel jsem vstát, abych si právě prožitý sen co nejpodrobněji zapsal. Pak jsem až do svítání meditoval nad smyslem toho všeho,

co jsem během této své zvláštní cesty mimo čas a prostor viděl, slyšel a cítil. Děkoval jsem při tom Bohu svého srdce za to, že mi dal takovou inspiraci.

O tento svůj sen jsem se s vámi chtěl podělit proto, že si myslím, že by vás mohl podnítit k zajímavým úvahám. Dobře si uvědomuji, že nyní, na počátku roku 2016, má svět ještě velmi daleko k idylickým vidinám, jaké jsem měl během toho, co jsem nazval „nebeským vzestupem“. Naopak, situace v dnešním světě je v mnoha ohledech spíše znepokojivá. Jsou tedy snad tyto vize předtuchou, anebo jen jakýmsi snovým obrazem budoucnosti, jakou bych celém lidstvu ze srdce přál? Na to si odpověď musí najít každý sám...

Kdo by nikdy nesnil o světě, který je ne-li dokonalý, pak alespoň lepší, kde se všem a v každé zemi žije dobře? Budeme-

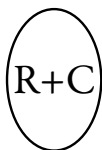
li to skutečně chtít, může se můj sen stát skutečností. Znamená to samozřejmě, že pro to musíme něco udělat, jak každý za sebe, tak i jako společnost. Čtyři sta let po vydání „Chymické svatby Christiana Rosekreuze“ je tedy tato „Nová svatba“ poselstvím naděje a současně výzvou k tomu, abychom si již dnes představili, jaké může a musí být lidstvo zítřka. Právě proto jsem vám chtěl vyprávět svůj sen.

Jak jistě víte, kdysi se alchymisté snažili většinou o přeměnu obecných kovů ve zlato pomocí Kamene mudrců, tedy nejjemnější substance, kterou získávali dlouhým výrobním procesem o sedmi etapách. Někteří z nich, a k těm patřím i já sám, se však věnovali alchymii, jež nebyla materiální, nýbrž spirituální. Nebylo pro ně důležité získat zlato, ale moudrost. A to je dodnes i cílem rosekruciánů, kteří žijí mezi vámi, neboť vím, že si upřímně přejí přispět k tomu, aby náš svět byl lepší.

V textu „Positio Fraternitatis Rosae Crucis“, který vydal v roce 2001 Starý mystický řád Růže a Kříže, se na téma alchymie dočteme toto:

Jistě víte, že rosekruciáni v minulosti praktikovali materiální alchymii, která spočívala v přeměně obecných kovů, především cínu a olova, na zlato. Co se však ví méně, je, že se věnovali také alchymii duchovní. My, dnešní rosekruciáni, tuto alchymii upřednostňujeme, protože právě ji dnešní svět potřebuje více než kdy předtím. Tato forma alchymie spočívá v tom, že každá lidská bytost by měla umět přeměnit své nedostatky v kvality opačné, aby získala dobré vlastnosti, o nichž jsme zde hovořili. Právě tyto dobré vlastnosti totiž činí člověka člověkem, neboť člověk je hoden svého jména jen tehdy, když je vyjadřuje ve všem, co říká, myslí a dělá. Kdyby se všichni lidé bez ohledu na své náboženské vyznání, politické či jiné přesvědčení, snažili tyto dobré vlastnosti získat, byl by svět lepším.

V roce 2014 A.M.O.R.C. vydal druhý manifest nazvaný „Appellatio Fraternitatis Rosae Crucis“. Ten doplňuje „Positio“, stejně jako „Confessio“ doplňovala „Famu“, a i obsah „Appellatio“ je blízký mému snu, který jsem vám na předchozích několika stranách vyprávěl. Dokonce bych řekl, že tento manifest k němu obsahuje jisté klíče a naznačuje cestu, kterou se vydat,

aby se utopie mého snu proměnila v realitu. Prosím vás tedy, přečtěte si jej, meditujte nad ním a začněte sami naplňovat smysl této „Nové chymické svatby Christiana Rosenkreuze“. Abych vás přesvědčil, připomínám znovu, co bylo napsáno v textu „Apellatio“:

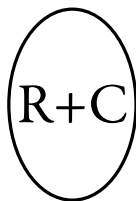
Antropologové se domnívají, že „moderní“ lidstvo se objevilo asi před dvěma sty tisíci lety. V porovnání s lidským životem se to může zdát dlouho. Ale z hlediska evolučních cyklů je to vlastně stav dospívání a lidstvo také vykazuje všechny odpovídající znaky, v tom, jak hledá svou identitu, svůj osud, jak je bezstarostné a dokonce i lehkomyslné, považuje se za nesmrtelné, oddává se nestřídmosti, vzdoruje intelektu a ignoruje zdravý rozum. Tento vývojový stupeň se svým podílem obtíží, zkoušek a neúspěchů, ale stejně tak uspokojení, úspěchů a nadějí, je nutným přechodem, který by měl umožnit, aby lidstvo vyrostlo, vyzrálo, vzkvétalo a nakonec dosáhlo naplnění. Aby se tak ale stalo, musí dospět.

Přišel čas se rozloučit. Věnujte se dále svým činnostem a já se budu věnovat svým. Jak jsem již napsal v úvodu, nepřestávám bdít nad osudem Řádu Růže a Kříže. Možná se jednoho dne setkáme. Myslím na vás s bratrskou láskou a posílám vám přání hlubokého míru a celému světu naději na co nejkrásnější budoucnost...

!E^N^T^J h^N^T E^N 'T^N^E^N

Opatřeno pečeti dne 6. ledna 2016

Rosekruciánský rok 3368

®